

JÁN MARTON

VE SMÍRNE ODREZKY PADAJÚCICH HVIEZD

Text © Ján Marton, 2015

Ilustrácie vnútra i obálky © Ivica Šúrová, 2015

V roku 2015 vydalo vydavateľstvo © HladoHlas Group, spol. s r. o.
ako svoju 74. publikáciu

Grafika a zalomenie vnútra Pavel „Hirax“ Baričák

Grafika a zalomenie obálky Ivica Šúrová

Vydanie prvé, Martin 2015

Vytlačila Tlačiareň P + M, Turany

Objednávky:

HIRAX SHop, Rumunskej armády 1/6, Martin 036 01

www.hiraxshop.sk, obchod@hiraxshop.sk

Kontakt na autora:

Facebook: Ján Marton (autor)

ISBN 978-80-89711-41-3

VE SMÍRNE ODREZKY
PADAJÚCICH HVIEZD

JÁN MARTON

„Keď nedokážem uchopiť
pekne letiacu báseň,
radšej ju zostrelím.
Na mieste.“

Ján Marton

Steny z medu

Túžim po tebe a zvieram
steny z medu

Otváram okná mojich okien
a medom potieram
tvoje steny.

Vnútro môjho vnútra
vešiam mokré na šnúru.
Je december.

Topíš moje ozveny
a krok chvejivý úsmev.
Toto som ja.

Jano Marton.
Svorka na lúke,
nie v priepasti.

Divoké lány v tancujúcom vetre,
nie vypálená tráva.
Nie vyschnuté korytá.

Som mliekom,
čo steká po medových stenách
tvojej uzamknutej duše.

Toto som ja.
S jediným kľúčom od tvojich dverí
v ruke.

Postávam pred tvojím oknom a mávam ti.

Takmer strata identity

Nejako som vymäkol.
Vlastne každým dňom
budím ráno ja,
a nie naopak.

Snažím sa zblížiť
so samým sebou
a márne si kopem
plytký hrob.

Vypredané. Ale že totálne.
A dokonca
boli aj iní.
Čo chceli jamy pod cenu.

Stratil som sa
v ľahkom prievane
a dopisoval básne postojačky.
Aby som neumrel. Nielen nezaspal.

Aby som pri ich stave
beznádeje,
podobne nepadol na kolená.
Prepáčte mi.

Jeseň sa dnes nenosí,
a tak farbím
všetky ostatné svety,
aby som neostal dlžný svedomiu.

Myslel som to úprimne.
Že som klamal.
Pozerám sa do zrkadla
a priznávam.
Svoju ďalšiu báseň.

Veríš v lepšie básne?

Otvor vedrá tvojich pórov
a spomeň si na prvý deň.
Šialená báseň.
Potopa zmyslov.

Sedím na brehu a neplačem.
Dotýkam sa tvojich pier
a tuším ďalší deň.
Von je nejako podobne.

Svet sa nelepší.
To len my môžeme preniesť
hmotné balvany znesiteľného.
Áno.

Učíš ma a spávaš.
Pri mne.
Zobúdzáš sa rovnako,
presne v mojej mysli prežitého.

Dotýkaš sa mojich vôní
a ja milujem tie tvoje básne.
Tvoju pýchu
a moju váhavú rieku.

Mohol by to byť Váh.
Trebárs aj Dunaj
alebo len potok u babky za domom.
Bolo to dávno. Čo odišla.

Ty si prišla
vo svetle môjho tieňa
niekam z návratna.
Vesmír má nekonečnosť v rukáve.

Namiesto esa.
Ako ja teba pod perinou.
Veríš v lepšie básne?
Je nedeľa. Vstávam a nadychujem sa.

Teba.
Voniaš po mne.
To môžem.
Zhasni.

A ktovie či vôbec

Načo bohov?
Načo svedomie
preplnené
falošnými odrazmi.

Kiežby.

Ostávam na to istom
dne.
Počujem Satana, ako hovorí
o dobre a ja píšem.

O láske.

Dni?
Neviem, ako bežia.
Som ako pariaci sa hrniec.
Čo raz za čas musí vypustiť vietor.

Alebo aspoň paru.

To preto všetky tie básne.

V posledných kvapkách prchavých pocitov

Vieš, kto som
a ja naopak.
Strácame sa,
lebo sme sa našli.

Je to zákonité.
Aj vodopád
už len spomína
na včerajší divoký prúd.

Dnes večer sú vody pokojné
ako žiadne iné oceány
a ja aj tak trpko
prežívam všetky úsmevy.

Keď som sám,
počítam planéty
a rozmýšľam, čo tu ešte vlastne
po nás dvoch ostalo.

Myslím, že už ani voda.

Zúfalé slnko

Bolí všetko, čo má.
Presne tak isto,
ako keď je v pekle
sto pod nulou.

Bezbranne ohavné.

Stratil som
aj posledné zvyšky
muža pod oblakmi,
čo má byť твоjím.

Zúfalé slnko.

Predieram sa
samým sebou
a v tom hnoji
nenachádzam nič.

Strašidelné prázdno.

Stratil som
všetku silu,
úsudok
a aj pokoj.

Bláznivé zúfalstvo.

Odchádzam do dier,
skrývam sa
pred samým sebou,
len aby som nepočul krvavé tiene.

Čo mi bosé dupú po mojich črepinách.

Únos na vlastných krídlach

Ostatné verše,
čo nezhoreli,
vo svojej nahote
zhoria neskôr.

Nebojte sa.

Nič nie je večné,
a ak niekto
tvrdí opak, kradne
si z vlastného hniezda.

Lásku.

A ani to hniezdo
nie je večné.
Keď ako vtáci
odlietame do cudzín.

Na miesta, kde vlastne vôbec nepatríme.

